

Dişçi koltuğuna oturmaktan oldum olası korkarım. İlkokuldayken diş kontrolü için sınıfa gelen doktor canımı yakmıştı. Daha sonra gittiğim bir filmde, filmin kahramanına işkence yapılıyordu. İşkenceyi yapan eski Nazi subayı aynı zamanda dişçiymiş. Kurbanını dişçi koltuğuna bağlayıp zorla ağzını açtırmıştı. Ağzının içine baktıktan sonra başını sallayıp, “Dişlerine hiç bakmamışsın, berbat görünüyorlar. Şunlara bir el atalım,” demişti. Arkasından dişçi aletlerini alıp tedaviye girişmişti. Tabii uyuşturucu iğne filan yapmadan... Kahramanımızın koltuktaki çırpınışları en katı kalpli adamın bile gözünü yaşartacak cinstendi.

Ne zaman dişçi koltuğuna otursam aklıma bu sahneler gelir. Gerilirim. Zaten mecbur kalmadıkça da dişçiye gitmem. Bunun için de, sık sık dişlerimle başım derde girer. Santa Catarina Adasında başlayan ağrıya da, ha bugün geçer, ha yarın geçer, diyerek üç gün dayandım. Ancak ağrı azalacağına arttı. Teknedeki son rakı şişesini açtıracak düzeye gelince, dişçiye gitmekten başka çarem kalmadığını anladım. Şişeyi açmaya kıyamadığım için dişçinin yolunu tuttum.

Adadaki ilk diş hekimim Berenice Beltrame güler yüzlü, sevimli bir genç kızdı. Çocuk dişçisi olduğu için eli çok hafifmiş. Kurbanlık koyun gibi koltuğuna uzanırken, “Çok şanslısınız. Brezilyalı diş hekimleri dünyanın en iyi hekimleridir,” dedi. Bu sözleri duyunca çok rahatladım. Koltukta yattığım sürece hiçbir şey hissetmedim. Sinyorita Berenice ön tedavimi yaptıktan sonra beni bir başka meslektaşına sevk etti.

Dr. Paulo Renata Camargo'nun muayenehanesine gittiğimizde bir erkekle karşılaşmayı bekliyordum. Portekizce bilmememize rağmen Paulo adı bir erkek ismi gibi gelmişti. Ama karşımıza sevimli bir hanım çıktı. Buradaki işimiz biraz uzun sürdü. ‘Kanal tedavisi’ denilen bu tedavi şekli için birkaç seans gerekirmiş. Teknenin demirli olduğu yerden kliniğin bulunduğu

kasabaya üç otobüs değiştirerek gidiyorduk. Doktordan çıkınca kendimi yorgun ve aç hissediyordum. İkinci gün muayenehanenin yanında bir et lokantası olduğunu fark ettik.

Churrascaria adı verilen bu et lokantaları Brezilya'da çok popüler. Belli bir ücret ödeyerek istendiği kadar et yemek mümkün. Fiyatlar Türkiye ölçülerine göre gayet makul seviyede. Ne de olsa Brezilya dünyanın en büyük et üreticilerinden. Bizim gittiğimiz yerde adam başı 20 Reais (Brezilya para birimi), yani 15 TL alıyorlardı. Bu paraya lokantada oturup akşama kadar ızgara et yemek mümkün.

Bazı ülkelerde diş hekimleri tedaviden sonraki ilk bir-iki saat içinde yemek yemeye izin vermezler. Ancak bu kural Brezilya'da geçerli değilmiş. Dr. Paulo soruma anlam veremedi, "Tabii ki istediğiniz zaman yiyebilirsiniz," dedi. Sonra ekledi, "Ama yemekten sonra dişlerinizi fırçalamayı unutmayın." Söyledikleri çok hoşuma gitti. Dünyanın en iyi diş hekimlerinin Brezilya'da olduğuna iyice kanaat getirdim. Muayenehaneden çıkıp doğruca yandaki Churrascaria'ya girdik.

Kapıdan girince gözüme ilk çarpan dev bir davlumbaz oldu. Lokantanın arkasındaki upuzun ocağın üzerinde asılıydı. Davlumbazdan fabrika bacasını andıran kocaman bir baca çıkıyordu. Ocağın içi odun kömürü közleriyle doluydu. Izgaracılar uzun demirlere geçirilmiş etleri ateşin üzerinde çeviriyorlardı. Ateşe düşen yağlar cızırdayarak küçük alevler çıkarıyordu.

Boş bir masaya oturduk. Garson masanın kenarına takoza benzer bir tahta parçası koydu. Garsonlarla iletişimimizi bu takoz vasıtasıyla kuracaktık. Tahta yatay durduğu sürece masamıza et getirmeye devam edeceklermiş. Salonda bir adam dolaşıyordu. Elinde kılıca

benzer uzun bir demir tutuyordu. Kılıcın üzeri et parçalarıyla doluydu. Masamıza geldiğinde istediğimiz yeri işaret ediyorduk. Gösterdiğimiz yeri diğer elindeki kocaman bıçakla kesip tabağımıza sıırıyordu.

Son bir yıldır neredeyse hiç kırmızı et yememiştik. Epey özlemişim. Burada kendimi koyverdim. Bir ara saydım; içerde tam yedi çeşit et döndürüyorlardı. Ayrıca tavuk ve domuz da vardı. Onların dışında hepsinin tadına baktık. Benim en çok yastık gibi tombul bir et hoşuma gitti. Garson parmak kalınlığında tekerlek dilimler kesiyordu. Nasıl pişirmişlerse ilik gibi olmuştu, insanın ağzında dağılıyordu. Garsona etin adını sordum. Kendi dilinde anlamadığım bir şeyler söyledi. Sonra eliyle ensesini aşağıya doğru sıvazladı. Galiba hayvanın o bölgesinden, demek istedi.

Yemeği fazla kaçırmışım. Masadan kalkarken başım döner gibi oldu. Hesabı ödeyip otobüse bindik. Yolda dişlerimi test etmiş olduğumu düşünüyordum. Gayet güzel kesip öğütüyorlardı. İnsanın sağlıklı olması ne güzel... Ama tekneye geldiğimizde ellerim şişmeye başladı. Ne olduğunu anlamaya çalışırken Sibel, "galiba gut oldun," dedi.